letusse ja patto-kimpo eñnast añnab. Et andke lubba, et ma ka täunawo teiega kõnnelen, ja wõtke nou kätte, need monned sannad, mis ka siin teie heaks kirjotan, nenda luggeda, et pimmedus ennam kauks, ja tarkem ja parrem meei woimust saaks. Langego se õppetus süddame peäle, kui hea seme harritud ma peäle, ja kandko head wilja! kitkuke wälja sedda umbrohto, mis libha-meel külwas ja kaswatas, ja hõlpsaste wõttab hea seme itted lämmatada. Ärge sallige, et pat teid tühja nãoga pettab. Ta tootab kül rõmo ja melehead, agga ei añna sedda siiski, waid temma wiimne ots ka siin ma peäl on hädda ja õnnetus. Kuida warga kombed, ja riaka tulline wihha innimest teotawad ja hukka saatwad, sest woite iggapääw omma rahwa seltsis märko sada.

Siis-

Siiski tahhan ka sest siin weel monned sannad teile juttustada.

I.

Hirmus se on, kui wannemad, laste nähhes, isse keik saggu karja noudwad ja tewad. Eks sest jo kül, et isse-ennast hukka moistwad? mis pahhandawad nemmad weel nende hinged, kenne pärrast neil ommeti ükskord suur wastus on? Ja mis maksab se õppetus, mis woib ta mõõduda, kui issa ja emma isse sedda patto tewad, mis nemmad lapsele peawad keelma? Eks laps wõta pea sedda wisi kätte, mis ta neil nääb ollewad, kes temmal need armsamad siin ma peäl on? Nisuggune luggu olli Pitka Tõnne Maddisega, kes wargusse pärrast omma parra-

ja